

[Udenrigsministeren.]

Mens der er enighed om, at alle interesse-rede lande, også lande uden for NATO og Warszawapagten, skal kunne deltage i for-handlinger om styrkereduktioner, er der endnu ikke enighed om sammenhængen mellem disse styrkereduktionsforhandlinger og selve sikkerhedskonferencen. Fra dansk side går vi ind for, at der må etableres en eller anden form for forbindelse, f. eks. såle-des, at en sikkerhedskonference kan fast-lægge principper og retningslinjer for styr-kereduktionsforhandlingerne og træffe be-STEMMelse om, hvorledes de egentlige for-handlinger skal organiseres, formentlig i et særligt organ af en eller anden art.

Et spørgsmål, som til stadighed dukker op i øst-vest forhandlingerne, er spørgsmålet om anerkendelsen af DDR. Regeringens syn herpå er ganske kort dette, at Danmark som nærmeste vestlige nabo til de to tyske stater og som Østersøstat har en helt klar interesse i Østtysklands anerkendelse, at regeringen ikke længere betragter en anerkendelse som et principspørgsmål, men som et tidsspørgs-mål, men at det i den nuværende situation, hvor forhandlingerne mellem de to tyske stater er inde i den afgørende slutfase, vil være uhensigtsmæssigt, og jeg vil gerne til-føje ulykkeligt, om vi foretog noget skridt, som på mindste måde kunne gribe forstyr-rende ind i disse forhandlinger, hvis vellyk-kede forløb er helt afgørende for den kom-mende europæiske udvikling.

Men det er ikke alene i forholdet til Østeuropa, afgørende ændringer er på vej. Det samme gælder vel i endnu højere grad i forhold til Vesteuropa. Jeg tænker her på den store afgørelse, vi står midt i med hen-syn til Danmarks deltagelse i det udvidede fællesmarked.

Fællesmarkedsdebatten har i ret høj grad hidtil været præget af de økonomiske spørgsmål, og det er jo ikke unaturligt. Det er økonomien, fællesmarkedstraktaten, som vi skal drøfte her i næste uge, beskæftiger sig med. Det er imidlertid umiddelbart ind-lysende, at fællesmarkedet i sig selv er en afgørende udenrigspolitisk bedrift. Ikke mange ville for 25 år siden have haft frem-syn og fantasi til at forestille sig, at de euro-pæiske lande, der på det tidspunkt netop havde afsluttet det andet blodige opgør in-den for en generation, i dag skulle sidde ved

forhandlingsbordet i fredelige drøftelser om Europas fortsatte udvikling. Det er i denne sammenhæng værd at gøre opmærksom på, og jeg synes værd at understrege, at den afspænding, der i løbet af 1960erne har fun-det sted mellem øst og vest, har udviklet sig samtidig med opbygningen af det nuvæ-rende fællesskab i Europa. Der er altså in-gen modsætning imellem det udvidede fæl-lesskab og den fortsatte afspænding, og det synes jeg er vigtigt at fremhæve.

Som bekendt har Danmark — eller den danske regering, skal jeg vel sige — ved flere lejligheder både under den nuværende og under den tidligere regering erklæret, at vi var rede til positivt at deltage i det uden-ribspolitiske samarbejde mellem de oprinde-lige EF-lande og ansøgerlandene inden for rammerne af det, jeg gerne vil kalde Lux-embourgrapporten. Jeg ved godt, vi normalt siger Davignonrapporten, men jeg ville være glad, om vi på et eller andet tidspunkt kunne komme over til at kalde den Luxem-bourgrapporten. Det er ikke for at genere hr. Davignon, men der bliver ligesom lidt mere proportion i det.

Indtil Danmarks underskrivelse af tiltræ-delsestraktaten i januar i år bestod vor del-tagelse i, at vi sammen med de 3 andre an-søgerlande mødtes til udenrigsministermøde med de seks. Derimod deltog vi ikke i de til-svarende møder på embedsmandsniveau til forberedelse af udenrigsministermøderne. Af de såkaldte 10-lands udenrigsministermø-der er der hidtil blevet afholdt 3, i Bruxelles i efteråret 1970, i Paris i foråret 1971 og i Rom i november sidste år. Uden at gå no-gen for nær og navnlig uden at gå sandhe-den for nær tror jeg, det kan siges, at disse meningsudvekslinger i den hidtidige form ikke har været alt for udbytterige for os — jeg understreger: for os — hvilket måske nok i vidt omfang hænger sammen med, at ansøgerlandene ikke var med i de forberedende drøftelser på embedsmandsniveau, og at vi derfor mødte med en ringere baggrund end de øvrige deltagere. De 4 ansøgerlande var derfor alle interesseret i at benytte sig af den mulighed, som Luxembourgrapporten gav dem for i forbindelse med traktaternes underskrivelse at komme til at deltage i de udenrigspolitiske konsultationer på helt lige fod med de oprindelige 6 lande, og sådan er det altså nu blevet. Det betyder for det før-